

Ez sem a végleges verzió

Bevezetés

Sokszor hiszik azt rólam, hogy fura vagyok - és őszintén, ez nem is áll annyira távol tőlem. Vannak dolgok, amiket még meg is könnyít. Az emberek sokkal könnyebben felengednek, általában szívesebben beszélgetnek és így egyszerűbb megérteni őket. Néha ilyenkor szeretek belépni a reflektorfénybe, de nem érzem úgy, hogy ez kellene nekem. Sokkal jobban érdekel az ami a háttérben megy, akár embereknél, akár rendszereknél vagy ötleteknél.

17 éves vagyok, 11. osztályos és az ország egyik legerősebb középiskolájába járok. Olyan családból származom, ahol jelen vannak a különböző nézőpontok - több kultúra, különböző értékek és történetek. Ebből kifolyólag sosem éreztem úgy, hogy kijelöltek nekem egy utat, elég nagy szabadságot kaptam.

Nem hiszem, hogy az élettörténetem különösen dramatikus lenne, de azért én is sokszor elgondolkozom, hogy hova haladunk. A világ - látva a jelenlegi helyzetet - nagyon bizonytalanak tűnik és szerintem ezeket a tényezőket nehéz figyelmen kívül hagyni. Mindazonáltal, megvannak a céljaim - szeretnék elmélyedni a fizikában és találni egy ezzel kapcsolatos munkát.

Kezdetek és a gyökereim

Budapesten nőttem fel, a külvárosban, egy viszonylag csendes kerületben. A legelső emlékeim az első házunkból van, egy kis kerttel és egy fával - sok időt töltöttem itt. Emlékszem, hogy gyakran másztam a fára, mindig egyre magasabb ágakat próbáltam elérni. Sok órát töltöttem el ezzel. Volt egy ugrálónk is, amit a testvéreimmel vettünk. Szerettem trükköket gyakorolni és itt is a határainak próbálgattam. Később átköltöztünk egy nagyobb családi házba, ugyanazon a környéken. Viszont több hely volt kint és bent, ráadásul saját szobáink is lettek, ami elég jó volt. De ez nem volt olyan fontos a többi dologhoz viszonyítva, amik ezekben az években formáltak.

Emlékszem, ahogy anyukám mindig játszott velünk és próbált tanítani minket, mindenféle módon. Volt például, hogy olvasott velünk, játszottunk, esetleg énekeket tanított nekünk. Ezek elég emlékezetesek - egyszerű dalok, amiket elénekelhettünk. Érdekes visszanézni, mert azóta is nagyon szeretem a zenét, sőt énekelni is (még ha a hangom nem is tökéletes). Úgy hiszem, hogy valamilyen részük volt ebben azoknak a daloknak.

Arra is emlékszem, hogy édesapám hetente kétszer elvitt minket úszni, amit akkoriban nem nagyon szerettem. Az első alkalmak nagyon rosszak voltak. Az edző nem volt különösebben nyugodt, cserébe annál többször mérges - nem könnyítette meg a dolgot, sőt valószínűleg még jobban rettegtem az alkalmaktól. Végül apukám észrevette, hogy milyen rossz nekem és átvitt máshova, egy sokkal jobb környezetbe. Az új edző nagyon kedves volt, a hangulat is könnyedebb, ezért aztán elkezdtem jobban érezni magamat az úszással kapcsolatban.

Gyerekként nagyon érdeklődő voltam, mindennel körülöttem. Úgy hiszem nem csak tudni akartam dolgokat, sokkal inkább érteni akartam, hogy hogyan működik a világ. Ez alatt nem nagy filozófiai kérdéseket értek, inkább kis dolgok, amik felkeltették a kíváncsiságom. Emlékszem egyik reggel, reggeli előtt éppen két idősebb diákkal játszottam, akik megkérdezték tőlem mi az a hatványozás. Természetesen előtte sosem hallottam róla, tehát megkérdeztem a szüleimet. Elmagyarázták nekem a dolgot és nem telt sokba, mire megértettem. Szerintem az a pont elég fontos volt, mivel megértettem, hogy milyen sok minden rejtőzik a matematikában. Kicsi dolog volt, de valamit elindított bennem - egy akaratot, hogy tanuljak és megértsem a dolgok működését.

Az efféle kíváncsiság formált engem és szerintem még a mai hozzáállásomat is meghatározza a világhoz. Sokféle érdekeltséget alakított ki bennem, a tudományoktól kezdve akár a történelemig vagy a filozófiáig. Lehet, hogy sokan nem mondanák, hogy egy polihisztor vagyok, de azért szerintem elég közel állok hozzá. Mindig is kerestem a kapcsolatot a különböző területek között, mindig valami újat.

Van kettő fiatalabb testvérem is. A középső, nálam olyan 2 évvel fiatalabb mindig is szerette a figyelmet. Sokszor kisajátította, akár kiabálással vagy valami jelenettel. Én ezzel ellentétben (vagy pont ezért) nem annyira kerestem ezt, de idővel valahogy úgy is rám talált. Megtanultam vele élni és úgy hiszem ez végül előnyösen bizonyult. A kisebb testvérem, nálam 3 évvel fiatalabb, sokkal szociálisabb volt nálam és mindig csintalan. Sokszor próbált utánozni, úgy csinálni a dolgokat mint én, ezért hasonló eredményeket próbál elérni mint én.

Természetesen a szüleim is befolyással voltak rám. Édesanyám, aki egy konzervatív családból származik volt mindig a szigorúbb, bár sosem éreztem, hogy túlságosan az. Mint említettem tanított minket és gyerekkoromban általában vele voltunk otthon. Sok család ezt nem engedheti meg, de én úgy érzem nekem ez fontos volt.

Édesapám, bár egy kis cégnek a főnöke, ott volt amikor kellett. Keményen és sokat dolgozott, de figyelt hogy jelen legyen az életünkben. Mindig is tiszteltem a kemény munkáját, ám azt még jobban, ahogy ezt kiegyensúlyozta apai szerepével. Úgy gondolom, hogy nagy hatással volt rám, ahogy a dolgokat végezte.

Visszanézve ezekre a tényezőkre - a családom, a szüleim tanításai, minden fontos pillanat - látom, hogy hogyan alapozták meg a lényegemet. Minden családtag, emberek, élmények, mind építették azt, hogy hogyan látom a világot.

A formálódás évei

Egy helybeli iskolába jártam, amelyik a házunkhoz a legközelebb volt, ami elég kellemessé tette a bejárást. Ez az iskola nem volt a legerősebbek között, nem is volt neves és sokszor az osztálytársaim nem különösebben tanultak szívesen. Ennek ellenére, a tanárok általában támogatóak voltak és mindig megpróbáltak segíteni a diákoknak. Mindig is a legjobb diákok között voltam (ha nem a legjobb) és köszönhetően az érdeklődésemnek hamar kiemelkedtem tanulmányilag. Elég hamar megtanultam olvasni és gyakorlatilag egy könyvmolyá váltam - példának okáért elolvastam az egész Harry Potter sorozatot negyedikes koromra.

A korai években a matematika volt a kedvenc tantárgyam, ráadásul kimagaslóan teljesítettem benne. Sok versenyen vettem részt, általában jó eredményeket értem el, egyszer még országos szintig is eljutottam. Később a fizika vette át a helyét, bár azt nem mondanám, hogy új érdekeltség lett volna, de csak ötödikes koromban tudtam elkezdni szakkörre járni. Természetesen ezután azonnal átkerült a fókuszba.

Ez nem azt jelenti, hogy nem szerettem a többi tantárgyat, épp ellenkezőleg, mivel általánosan kíváncsi voltam, érdekelt a tanulás. Sok más tantárgyból is jártam versenyre, matekon és fizikán kívül. Jobban kedvelt tantárgyam volt a fizika, matematika, történelem, informatika, földrajz, kémia és az angol. A többiből is jól teljesítettem, viszont azok már nem tudtak annyira megragadni. Később, a preferenciáim változtak, néhány elhalványult, néhány nagyobb jelentőséget kapott, de a matematika és a fizika iránti érdeklődé stabil maradt.

Volt néhány tanár, aki fontos szerepet játszott általános iskolás éveimben. Az alsós tanárain sokat segítettek természetesen, ők elég fontosak. Egy másik nagyon fontos tanár a matematika-informatika tanárom, aki a felsős éveimben osztályfőnököm volt - mindig támogatott, illetve versenyekre és felvételire készített fel. A másik a fizika tanárom, aki nemcsak hogy segített a fizika szóbeli felvételiben, de fizika és robotika szakkört is tartott. Segítségük nélkül nem érhettem volna el azt, ahol ma vagyok.

Bár szociálisan nem én voltam a legkedveltebb diák az iskolában, nem voltak problémáim a barátkozással. Mégha nem is sikerült kifejezetten közeli, "legjobb barát"-okat találnom, mindig volt egy maréknyi ember, akivel beszélgethettem. Mivel jó diák voltam, néha a célpontjává váltam csípős megjegyzéseknek, de nem nagyon maradtak ezek meg és nem éreztem kizárva magamat.

Ha voltak klikkek, azt hiszem hogy én az "okos gyerekek" közé tartoztam, olyan 5 másik emberrel. Sokat játszottunk a barátaimmal vagy esetleg vitáztunk, szinte bármiről - a fizikától kezdve, a történelmen át, akár a mindennapi dolgokig. Nem mondanám, hogy csodáltam valakit, de lehet hogy én valamilyen iránymutató lehettem a csapatban. Ez azért lehet, mert elég sokat versenyeztünk magunk között, nem komoly módon, inkább csak fel-fel húzva egymást.

Általánosan, úgy gondolom, hogy az emberek vagy kedveltek vagy legalábbis nem zavartam őket. Talán lehetett benne valami tisztelet a tanulmányi eredmények miatt, de ezt nem jelenteném ki biztosan. Ám nem éreztem úgy, hogy másokhoz kéne igazodnom, lehet hogy ezért voltak néha nézeteltéréseim barátokkal, de ezek viszonylag gyorsan lefolytak és sosem hagytak maradandó problémát.

Abban nem vagyok biztos, hogy mikor jöttem rá, hogy valamiben különbözöm a többiektől, de viszonylag hamar lehetett. Az olvasási készségem, a versenyekhez való irányultságom és a hozzáállásom a gondolkodáshoz és a felfedezéshez mindenképp megkülönböztettek. Bármiről is volt szó, csak úgy szívtam magamba az információt, miközben mélyen gondolkodtam - ezt mind a mai napig megtartottam.

Ezek az évek megerősítettek és azt akivé váltam, de ahogy az idő haladt, új problémák és változások jöttek.

Önállósodás és kamaszkor

A legnagyobb változás gimnáziumban valószínűleg a szociális életemben lett. Mint írtam, eddig nem voltam egy kifejezetten társasági ember, de az iskolaváltással ez is változott, szerintem a jó irányban. Hirtelen mindenfelé lettek barátaim és mostanra már a közelebbi baráti köröm csaknem az osztály egyharmadát tartalmazza, évfolyamtársakról és más évfolyamokról nem is beszélve. Ezek természetesen időbe teltek, de hamar összenőttünk.

Ha a közeli barátságokról van szó, sosem támasztottam magas elvárásokat - az egyetlen kikötésem, hogy ne legyenek túlságosan beképzelvek, vagy figyelmetlenek másokkal szemben. A kapcsolataim tehát kedvességen és a kölcsönös tiszteleten alapulnak. A belső baráti körön kívül is sok embert hívnék a barátomnak. Az iskola nagyon som diákját ismerem, sőt olyanokat is akik már elballagtak. Velük nem beszélek olyan folyamatosan, de ha találkozunk, akkor élvezem a társaságukat és szívesen beszélek velük.

A feladatom a csoportban - mivel nagyon aktív vagyok - általában a szervezés és a vezetés szokott lenni. Mivel elég nagy a baráti köröm és nincs egy egzakt hierarchia, nem mondanám, hogy én vagyok az egyetlen ilyen, de mindenképp ezt a szerepet veszem fel. Ez általában másik helyeken is megjelenik - sokszor az én felelősségem a csapat egybentartása.

De nem csak a szociálisságom erősödött. Azt is megtanultam, hogy hogyan lehet mélyebb kapcsolatot építeni és több embert beengedni az életembe. Az eddigi fenntartásaim mostanra elbomlottak és úgy érzem sokkal nyitottabb lettem. Ebben úgy érzem sokat segített a gólyatáborunk. Olyan élmény volt, ami sokmindent tanított és sokmindenre világított rá - láttam, hogy egy teljesen új, ismeretlen, "más" közegben ugyanolyan emberek vannak, mint amilyeneket eddig ismertem - és így megtanultam, hogy ne féljek a kapcsolatuktól.

Fejlődött az intellektuális részem is, új dolgok iránt érdeklődtem vagy régiek erősödtek meg. A fizika irányába továbbra is erősen el vagyok tolóva, míg néhány régebbi tantárgy, mint például a kémia elhalványult. Felkeltette viszont mégjobban a kíváncsiságom a modern fizika - könyveket olvastam, videókat és filmeket néztem és olyan ötleteken gondolkodtam, amik kihívásokat állítottak elélem, így tovább fejlesztve és koncentrálván az intellektusom.

Az iskolában is nőtt az aktívágom, az egyszerű iskola mellett nagyon sok szakkörön és klubban vettem és veszek részt. Tagja voltam például az iskola technikai stábjának, eseményeket filmeztem és hangrendszereket menedzseltem. Ez több technikai készségemet is fejlesztette, ilyen a videózás vagy a videóvágás. Segítettem egy több napos eseményt is megszervezni, ahova több előadót is meghívunk az iskolába - ez a projekt mindenképp fejlesztette a kommunikációs és szervezési készségeimet.

Sajnos ezekben jelenleg már nem veszek részt, de találtam helyettük mást, jelenleg a Model ENSz (MUN) vitatípus az egyik legnagyobb iskola utáni érdekeltségem. Ennek keretében egy országot reprezentálok az ENSz-ben és nemzetközi témákról vitatkozok. Ez fejlesztette, többek között a beszéd képességeimet, a kritikus gondolkodásomat, növelte az önbizalmamat és megtanított lobbizni. Ezenkívül nagyon sok nemzetközi ügyvel kapcsolatban szereztem információt - nem csak problémákról és krízisekről, de a

geopolitikáról, a gazdaságról és egyéb fontos dolgokról. Ezenkívül szervezési munkát is végeztem már és tervezek végezni, mind az iskola mind iskolán kívüli MUN tevékenységekkel kapcsolatban.

Az elmúlt évben felvettem, a robotikát és az űrt az érdekeltségeim közé, ami kettő nagyobb projekthez vezetett. Az első a CanSat verseny, ahol egy üdítő doboz méretű, működő műhold modellt kellett építenünk. Jelenleg pedig a WRO "Future Innovators" kategóriában indulunk, ahol néhány meghatározáson belül ki kell találnunk egy új robotot, ami felvetett problémákat oldhat meg. Ezek a projektek szintén fejlesztették a csapat készségeimet és a problémamegoldó képességemet.

Természetesen nem volt minden zökkenőmentes. Az egyik legjelentősebb belső változás, amin keresztülmentem, az volt, hogy önkritikusabbá váltam – nem negatív, hanem építő módon. Folyamatosan felteszem magamnak a kérdést, hogy hogyan fejlődhetnék, és próbálok felismerni a hibáimat, mielőtt mások rámutatnának. Ez a fajta önreflexió idővel alakult ki bennem, és több élmény formálta.

Az egyik első ilyen pont az iskolaváltás volt. Általános iskolában gyakran tartottak az osztály legjobb tanulójának, és ez egyfajta magabiztosságot adott. De az új iskolámban, bár még mindig a jobban teljesítő diákok közé tartozom, az a „legjobb” pozíció már nem létezik. Ez a változás arra készítetett, hogy új módokat keressek a fejlődésre és az önkifejezésre - például az említett projektek és tevékenységek által -, amelyek révén újra megtaláltam valamiféle különlegességet, csak más formában.

De az újfajta részvételek új kihívásokat is hoztak. Az egyik legnehezebb élményem egy konfliktus volt a technikai csapatban. A tizedik évfolyam során egyre jártasabb és elkötelezettebb lettem a feladatok iránt. Úgy tűnt, hogy esélyem lehet a vezetői szerepre. Ám a dolgok lassan változtak. A jelenlegi vezetővel voltak nézeteltéréseink, amelyeket látszólag rendeztünk, de nem vettem észre a jeleket. Végül egy másik diákot választottak vezetőnek - olyasvalakit, akit én nem megfelelőnek találtam - sajnos kissé felelőtlen és nagyon udvariatlan a szerephez.

Elfogadtam a döntést, de a feszültségek fokozódtak, amikor a vezető úgy döntött, hogy kihagy egy eseményből. Ez vezetett oda, hogy összehívtam egy megbeszélést. A vezető viszont meghívott több volt tagot is, hogy támogassák őt, és végül kirúgtak a csapatból. Még fájdalmasabbá tette az egészet, amikor megtudtam, hogy néhány őt kritizáló privát üzenetem egy olyan barátom által jutott hozzá akiben megbíztam. Ez az árulás mély nyomot hagyott bennem, és egy amúgy is fájdalmas tapasztalatot életem egyik legnegatívabb élményévé tette.

Mindezek ellenére folytattam. Közben más nehézségek is jöttek, de ezek személyes jellege miatt most nem térnék ki rájuk. Ami számít, az az, hogy ezekben a mélypontokban ugyanúgy mint a tetőpontokban sokat fejlődtem - társas kapcsolatban, gondolkodásban és érzelmileg is. Úgy érzem, ez az életszakasz, bár kihívásokkal teli volt, felkészített arra, ami előttem áll.

A személyiségem és az értékeim

Ha néhány szóval kellene leírnom magam, azt mondanám: nyitott gondolkodású, megfigyelő, vitázó, fura, valamelyest meggyőző, okos és erős akaratú vagyok. Szeretem a humort – még ha az enyém kissé szokatlan is, hozzám tartozik. Emellett extrovertált vagyok, ami segített abban, hogy gyorsan építsek kapcsolatokat. Természetesen, mint bárkinek, nekem is vannak negatív tulajdonságaim: tapintatlan tudok lenni, néha tudatlan, idegesítő, hirtelenharagú, és néha túlságosan a munkamániás. Ha megkérdeznék másokat, valószínűleg valami hasonlót mondanának: hangos és furcsa vagyok, vitatkozó, társasági, időnként idegesítő, és túl intenzív, ha egy projektre túlságosan ráfókuszálok. A furcsa humorérzékemet biztosan megemlítenék.

Csoporthelyzetekben természetes módon hajlok a vezetői szerepek felé - néha egyszerűen azért, mert jól irányítok, máskor egyszerűen csak azért, mert kezdeményezek. Ez egy olyan feladat, amiben jól érzem magam, és amit mások gyakran elfogadják ezt. Büszke vagyok arra, hogy képes vagyok észrevenni apró részleteket, az intelligenciámra, és - furcsa mód - arra, hogy mennyire más vagyok. Ezek a tulajdonságok tesznek speciálisabbá.

De az erősségeim együtt járnak bizonyos bonyodalmakkal is. Ha sokat dolgoztam valamin egy csapatban - és különösen, ha szoros a határidő -, könnyen hirtelenharagúvá válok. Ezenkívül, ha rossz viszonyban vagyok valakivel, aki esetleg igazságtalanul megvádol, néha erősen reagálok - részben azért, mert jól olvasok az emberekből, és tudom, mit kell mondani, hogy betaláljon. Ezeket a pillanatokot utólag megbánom. Mindig próbálok felismerni őket, elgondolkodni rajtuk, és fejlődni.

Az extrovertáltságom viszont egyértelműen előnynek mondanám - könnyen barátkozom, és szinte bárkivel képes vagyok beszélgetést kezdeményezni. A vitatkozási hajlamom pedig elkerülhetetlen. Szinte bármit képes vagyok vitává alakítani. Így próbálok megérteni dolgokat, és így provokálok gondolkodásra magam és másokat.

Ami az értékeket illeti, számomra a legfontosabb, az egyértelműen az igazságosság. Túl sok olyan esetet láttam - néha az én javamra, néha ellenem -, amikor ezt elhagyták, és hosszú távon soha senki nem járt jól. Mélyen értékelem a kíváncsiságot, az őszinteséget és a kölcsönös tiszteletet. Sőt, szerintem az általános tisztelettől elválaszthatatlan az igazságosság. Talán ezért utálok annyira a képmutatást és a kivételezést.

Igyekszem követni ezeket az elveket. Nemcsak magamban tartom őket - ki is mondom, ha kell, főleg ha úgy érzem, megsértették őket. Részben ez történt a technikai csoportban is - a vezető, aki nyilvánosan az igazságosságot hirdette - titokban a barátait favorizálta, és olyan döntéseket hozott, amelyek nem tükrözték a hangoztatott értékeit. Ez a képmutatás mélyen ütközött az én gondolataimmal. Nemcsak kényelmetlen volt, hanem alapjaiban éreztem helytelennek, és elbizonytalanított abban, hogy akarok-e egyáltalán maradni. Nehéz volt felszólalni, de szükséges - és bár a tagságom bánt, úgy hiszem újra megtenném

Nem mondanám, hogy lenne egyetlen példaképem. Inkább azokat csodálom, akik kiállnak azokért az elvekért, amelyekben én is hiszek. Ugyanakkor tudom, hogy az értékeim néha ütköznek egymással - például amikor próbálok egyszerre igazságos és feltétel nélkül gondoskodó lenni. Ez néha távolságot vagy keménységet követel, ami hidegnek hathat.

Nincs mindig világos stratégiám ezek kezelésére; csak próbálom egyensúlyozni őket, hogy a kecske is jóllakjon és a káposzta is megmaradjon.

Ugyanúgy, mint mindenki, én is folyamatosan változom. Az értékeimet a tapasztalataim formálták, legfőképp a nehezek. Egy dolgot szeretnék, hogy az emberek megértsenek rólam: nem akarok bántani senkit. Csak azt szeretném, hogy megértsenek - és hogy mások is átgondolják, tetteik hogyan hathatnak a körülöttük lévőkre. Tudom, hogy néha önző vagyok, ezen is dolgozom. De még ezekben a pillanatokban sem az a célom, hogy bárkit megsértsek, hanem az, hogy valami számomra fontos dolgot mondjak ki vagy beszélgetést kezdeményezzek - és ha lehet, fejlődjek.

Tekintsünk a jövőbe, 2035-ig

A középiskola után a célom, hogy egyetemen tanuljak tovább. Ha lehetőségem lesz rá, szeretnék egy külföldi, rangos egyetemre bekerülni. Bár Magyarországon is erős a fizikaoktatás, vannak külföldi intézmények, amelyek szintje nehezen felülmúlható. Mivel sok helyen matematikai alapú elméleti fizika tanítás érhető el, valószínűleg ilyen szakokra jelentkezem majd. Ez az elsődleges célom - nemcsak azért, mert mindig is érdekelt a fizika, hanem mert vonz az elméleti, az absztrakt, és a látszólag lehetetlen. A modern fizika azért ragad magával, mert olyan kérdéseket tesz fel, amelyeket mások inkább elkerülnek.

Milyen életet szeretnék felépíteni? Ez már nehezebb kérdés. Természetesen a tanulás lesz a fő célom, de az élet más részei is fontosak. Ha külföldön tanulhatok, szeretném a lehető legtöbbet kihozni az élményekből - új embereket megismerni, új nézőpontokat felfedezni, és beilleszkedni az egyetemi közösségbe. Már most megnéztem néhány egyetem klubjait, és lenyűgözött a választék. Valószínűleg több helyet is kipróbálnék, majd végül kettő-három olyan közösséghez csatlakoznék, ahol a helyemen érzem magam.

Ha mégis Magyarországon maradok, akkor is hasonló utat követnék. Itthon is elméleti vagy modern fizika szakra mennék - valószínűleg barátaimmal együtt tanulnék -, és aktív közösségi életet élnék, miközben új, értékes kapcsolatokat próbálnék építeni. Akárhogy is, a célom, hogy diploma utáni tanulmányaimat külföldön folytassam, hogy mélyebb tudást szerezzek és személyesen tovább fejlődjek. Útközben remélem, megtalálom a következő lépést - legyen az letelepedés egy új országban vagy más lehetőségek keresése.

Továbbá, ami a fejlődésemet illeti ebben az időszakban: szeretnék figyelmesebbé válni. Tudok mondani olyan dolgokat, amelyekkel akaratlanul is bántok másokat, és szeretném elkerülni ezt a fajta fájdalmat. A legnagyobb növekedést intellektuálisan várom, hiszen a tudomány egyik legnehezebb területét tervezem tanulni. Ez az élmény valószínűleg formálni fogja a személyiségemet is, még ha most nem is tudom pontosan milyen irányba. Szeretnék ugyanazokra a nagy kérdésekre választ keresni, amelyek például egykor Einstein és Hawking elméjét is mozgatták. Számomra ők a tudomány úttörői.

Bár az elméleti munka lesz a fő fókuszom, szeretnék részt venni kutatásokban és kísérletekben is. Tudom, hogy az elméleti fizikusok ritkán dolgoznak gyakorlati projekteken, de úgy érzem, ezek másfajta nézőponthoz juttatnak, és segítenek nyitottnak maradni.

Az akadémiai környezetben tehát sokféle szerepben el tudom képzelni magamat – egyszer vezetőként, máskor csapatjátékosként, néha pedig mint valaki, aki a saját útját járja. Gyanítom, hogy ez hasonló lesz ahhoz, ahogyan eddig is működtem.

Elértünk tehát 2035-re. Ha erre gondolok, vegyes érzéseim vannak. Egyrészt aggódom. A világ most bizonytalannak tűnik. Az olyan vezetők felemelkedése, mint Donald Trump, az ukrajnai háború, az izraeli konfliktus, az ellentét Pakisztán és India között, és az USA és Kína közti egyre növekvő feszültségek - ezek mind komoly globális kockázatot jelentenek. És még nem is beszéltünk a klímaváltozásról, a túlnépesedésről vagy a környezeti összeomlásról. Bármelyik ezek közül, ha elfajul, beláthatatlan következményekkel járhat, és 2035 már nincs is olyan messze.

Mégis reménykedem. Látom, hogy az új generációk, amelyek tudatosabb ezekkel a problémákkal kapcsolatban, és hajlandóak cselekedni. Hiszek abban, hogy a változás lehetséges - és hogy az emberiség még mindig képes fordítani a sorsán. Nem tudom, miért hiszek továbbra is az emberekben – de hiszek. Így kezelem a bizonytalanságot: a reménybe kapaszkodva, és abban bízva, hogy a dolgok jobbra fordulhatnak.

Szóval, végülis hol látom magam 2035-ben? Nem tudom biztosan, milyen munkám lesz, de van néhány elképzelésem. Mindig is érdekesnek tartottam a professzorok munkáját - tudást átadni, de a kutatás közelében maradni, és segíteni másokat a fejlődésben. Kutatóként is el tudnám képzelni magam, akit a kíváncsiság hajt. Vagy talán mindkettő: tanítani és kutatni. Bár erre még nincs pontos válaszom, remélem a saját ágazatomban maradhatok.

Addigra remélem, hogy a személyes életem is fejlődik - talán még családot is alapítok. Szeretnék egy angol nyelvű országban élni. Jelenleg nem érzem, hogy visszaköltözhetnék Magyarországra, de ez még változhat. Az alapértékeim - igazságosság, őszinteség, kíváncsiság és kölcsönös tisztelet - remélhetőleg velem maradnak. Ugyanakkor nyitott vagyok arra is, hogy új értékeket fogadjak be, vagy a jelenlegieken változtassak, ahogy az élet formálja..

És végül: mi az, amiért dolgozom? Már gyerekkoromban azon gondolkoztam, hogy mit hagyjak hátra. Akkoriban egy időgépet akartam építeni. Ahogy nőttem, és többet tanultam a fizikáról, kezdtem megérteni, miért valószínűtlen ez – bár még nem mondtam le róla teljesen. Közben realisabb célokat tűztem ki. Szeretnék valami értékeset létrehozni. Hozzájárulni a tudományhoz. Segíteni másokat a megértésben. Talán egy elméletet kidolgozni, vagy olyan kutatásban részt venni, ami valódi változást hoz.

Röviden, valami újat akarok adni a világnak.

És egy üzenet a jövőbeni énemnek: Meg tudod csinálni. Minden lehetséges, ha igazán akarod. De amikor úgy érzed, hogy megtetted a magadét - dolgoztál, adtál és fejlődöttél - minden jogod van megpihenni. Csak arra ügyelj, hogy elérd, amit *te* igazán szeretnél.

Záró gondolatok

Azért osztottam meg a történetemet, hogy az emberek megérthessék, ki vagyok, és mit képviselek. A világ formált engem - néha könnyen, máskor nehézségekkel - de minden

élmény nyomot hagyott bennem. Ezekből a pillanatokból valami sajátot építettem. Kitartok az értékeim mellett: az igazságosság, a kíváncsiság, az őszinteség mellett, illetve amellet, hogy kiálljak a véleményemért - akkor is, ha nehéz. Ezeken az értékeken keresztül találtam meg az utamat és a célokat. Remélem, hogy az utam másokat is arra ösztönöz, hogy mélyebben gondolkodjanak, bátran törődjenek, és higgyenek egy jobb jövőben.

Nem feltétlenül kell, hogy hősként vagy korszakalkotó személyként emlékezzenek rám. Ami számít, az az, hogy valami jelentőségteljeset hagyjak magam után - egy gondolatot, ötletet, egy kérdést -, bármit, ami inspirálhat másokat, megkérdőjelezi a megszokottat, vagy új szemléletet nyithat.

Az előttem álló út pedig bizonytalan, de eltökélt vagyok, hogy tovább haladjak, kihívások elé állítsam önmagam, és hű maradjak az elveimhez.

A végére szerettem volna rakni **egy** idézetet, valamit ami részben összefoglalja amit írtam, egy dalból, mivel szeretem a dalokat, de egyszerűen nem tudtam választani. Eszembe jutottak magyar zenék, például az, hogy "Ne is figyelj rám" vagy esetleg az, hogy "És most már az sem bánom, hogy nincsen semmi úgy, // ahogy elképzelttem". Eszembe jutottak angol zeneidézetek is mint a "They don't care about us" vagy az, hogy " 'Cause I'm only a crack, in this castle of glass, // hardly anything else I need to be.", esetleg a "Can't stop"-ból akár több rész is.

De nem bírtam egyet kiválasztani (ráadásul már így is ötöt írtam bele). És talán nem is kell. Inkább azt kérem, hogy *te* válassz. Gondold végig, mi maradt benned ebből az írásból, milyen érzés, gondolat vagy hangulat rezonált veled – és keress egy dalt, ami ezt kifejezi. Hallgasd meg. Ha ez sikerül, akkor valamit már elértünk.